

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

plat *plat*

per angarria-us

Tel.: 972 239 067
C. Sta. Eugènia 164-166
17006 Gironès
Santa Eugènia de Ter

El Dimoni

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT Parra & Colomer

Les paraules se les endú el vent. Mentida! La tele és una caixa tonta. Mentida! A internet tot és virtual. Mentida, també!

Els que així qualifiquen la ràdio, la televisió o la xarxa són uns curts de mires. Sebas Parra & Joan Colomer varen ser els primers a creure en la potència de les ones hertzianes i van participar des de l'inici en les emissions de Ràdio Salt, allà per la dècada dels vuitanta, difonent els valors que l'Escola d'adults de Salt impartia, quan Sunyer ens acollia. L'espai setmanal *L'hora del pati*, editat per l'Escola, servia per tractar el temari del curs o els temes d'actualitat sense escarafalls. Una mena d'universitat a distància (com feien a Ràdio-3 i no ha sabut fer tota la nostrada Catalunya Ràdio). Convidar a la ràdio local alumnes o col·laboradors de l'Escola, l'alcalde o responsables de serveis municipals amb la més absoluta normalitat, varen fer que Ràdio Salt es tintés de la proximitat que aquest duet impregna.

Parra & Colomer i Caballé són els que millor han sabut exprémer l'atractiu pedagògic de les imatges en vídeo o DVD (el *Yo sí puedo* n'és l'exemple més recent). Parra & Colomer també saben -per mestres- que internet no és el futur, és la realitat... i *El Dimoni* -per vell- els fa costat. Parra & Colomer, si s'ho proposessin, també podrien ser una parella de pel·lícula.

IL·LUSTRACIÓ: VICENÇ HUEDO
per al dimoni [1981]

Basada en fets reals, el guió ja el tindrien. Però *El Dimoni* està convençut que no el porten a la gran pantalla perquè no resultaria creïble, perquè ¿qui pot creure's que un director del servei territorial d'educació agironad'ungovern catalanista d'esquerres utilitzi el fax per fer valer la seva autoritat? *El Dimoni*, que té memòria per al que vol i selectiva, recorda aquí aquella anècdota que explicava Lola Flores quan, trobant-se en un restaurant, un ministre de Franco que sopava unes taules més enllà va ordenar un lacai que indiqués a la Faraona que anés a saludar-lo. La Flores s'hi va negar. El feixista va exclamar allò tan baix del «vostè no sap amb qui està parlant!». Lola va afinar: «És de vostè de qui no es recordarà ningú quan salti de la cadira».

eldimoni.com, que va néixer del paper el 1981, ha tingut la gran sort de ser veí de Parra & Colomer al llarg de la seva presència terrenal i ha gaudit i ha après amb la manera de fer i comunicar d'aquesta parella de fet i dels drets. Gràcies en nom de la ràdio local, de les imatges properes i d'internet que ens acosta.

Ah! Els eugenials Parra & Colomer també saben fer llibres! Un d'ells -el més recent- el tenim a les mans, *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*.

El Dimoni [eldimoni.com] periòdic eugenienç

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter
C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès
Disseny i programació web: jllorens.net
manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

plat **plat**
per enganyar-te

Tel.: 972 239 067
C. Sta. Eugènia 164-166
17006 Gironès
Santa Eugènia de Ter

Pepa Bouis

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

Una celebració incompleta

No m'hauria pensat mai que es pogués celebrar un aniversari de l'Escola d'adults de Salt sense que Sebas Parra i Joan Colomer en fossin els seus màxims responsables. La figura d'aquests dos educadors va tan estretament lligada a la història del centre que es fa impossible imaginar l'educació permanent d'adults a Salt sense ells. De fet, no és que sigui difícil imaginar-ho, és que sense ells l'Escola no existiria. No entenc en quin cap polític o funcional s'ha gestat la decisió d'apartar-los de la direcció de l'Escola d'adults de Salt, no ho vull saber perquè em dol especialment que això s'hagi produït precisament en aquesta legislatura. El que puc assegurar perquè n'estic convençuda és que aquest emblemàtic centre, pioner i model de l'educació d'adults a tot Catalunya, ha quedat tocat de mort.

Sebas Parra, Jaume Soler Nic i Camil Ros, el dia de la presentació del llibre *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*

Vaig començar a conèixer la tasca de l'Escola d'adults de Salt els anys vuitanta. Aleshores no disposava de l'aixopluc (???) de la Generalitat i funcionava dins d'una coordinadora de centres de les mateixes característiques de tot Catalunya. Va ser innovadora, apassionada, revolucionària, professional, solidària i entranyable. I feia molta, moltíssima feina. Feina indispensable per apropar les ensenyances de la vida en tot el seu conjunt a tothom i, sobretot, a aquelles persones que fins aleshores n'havien estat excloses.

Com una mena de gota malaia, Sebas Parra va anar conquerint espais de reconeixement per al seu centre i, de retruc, per a tota la resta d'escoles d'adults catalanes. Professorat, material, àmbits educatius, locals, horaris més amplis, etc. Va ser el mosquit empenyador de les administracions, consellers i conselleres, directors i directores generals, i altres càrrecs de l'executiu català el temien perquè, com a bon gestor que és, quan havia aconseguit una reivindicació, ja en tenia una altra de preparada.

Va ser en aquesta primera època de la meva vinculació (periodística) amb l'Escola d'adults de Salt que van començar a arribar les primeres persones d'altres països anomenats del tercer món. Arribaven a la recerca d'una vida millor per a ells i per a les seves famílies. També en aquest fenomen l'Escola d'adults de Salt hi va jugar un paper preponderant d'acollida, de solidaritat i, finalment, de normalització i integració de la vida d'aquestes persones en el lloc i el moment on havien anat a parar.

En tots aquests anys, i una vegada ja reconeguda l'Escola com a centre oficial de la xarxa de la Generalitat, després de passar per la tutela de les conselleries de Benestar Social, primer, i Educació, en l'actualitat, amb Paulo Freire i Eduardo Galeano sota el braç, Sebas Parra i el seu equip han aconseguit que l'Escola d'adults de Salt creixés i es convertís en el que fins ara ha sigut: centre de referència, que aplica mètodes pedagògics revolucionaris amb resultats educatius formidables i que s'ha negat a morir d'èxit.

Ha arribat fins aquí. Al meu criteri i a contracor, no li auguro un futur tan esplendorós com ho ha estat el seu passat, el més llunyà i el més recent.

Pepa Bouis és subdirectora de l'Agència Catalana de Notícies (ACN) i col·laboradora d'eldimoni.com

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter
C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès
Disseny i programació web: jllorens.net
manxeta · eldimonidesantaeugeniadeteter@eldimoni.com

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

Aliou Diao

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT L'Escola d'adults de Salt: un lloc de trobada

Aquest text és un testimoni sobre els anys passats amb persones que van saber, gràcies al seu sentit de la solidaritat, de l'acollida, de la justícia social i de la llibertat humana, guanyar-se la confiança de centenars de persones del món de la immigració i molt més enllà. Aquest testimoni també està orientat per la trajectòria d'un establiment que va voler innovar en matèria de formació d'adults,

Una imatge del dia de la presentació del llibre *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*

malgrat les múltiples reticències que es poden trobar en aquest sector on les reformes fan por. El Centre de Formació d'Adults de Salt va ser, durant els últims 20 anys, un lloc de trobada de cultures diferents, de persones d'horitzó divers, d'experimentació de mètodes innovadors en el procés d'alfabetització i sobretot un espai d'escolta per a persones a la recerca de solidaritat. Si entenem la solidaritat com el sentit de l'escolta i la resposta al desconcert de l'altre en situació de necessitat, podem deduir que més que un centre de formació, el Centre de Formació d'Adults de Salt és una escola. Una escola de producció de valors humans i de doctrina, de defensa dels drets de les minories intel·lectuals i ètniques.

La nostra societat industrialitzada va perdre valors essencials en la construcció de relacions humanes sanes com per exemple el sentit de l'escolta. Ja no parem atenció, ja no tenim temps per escoltar, encara que cada dia que passa augmenta el nombre de persones en el món de la immigració amb necessitats d'informació, d'acompanyament i d'inserció social,

una cosa que pot fer-se només a través del diàleg i l'escolta. El treball d'acollida i d'orientació que es fa en aquest establiment en profit dels nouvinguts contribueix, tant com les accions de formació i d'alfabetització, a tornar-los la seva dignitat torturada per la incomprensió general i la indiferència.

El desafiament que s'han proposat els companys d'aquesta Escola en el camp de la immigració i la defensa dels drets humans de les persones immigrades és un exemple que tots hem de meditar. L'autor d'aquestes línies sap perfectament el que significa sentir-se escoltat i compartir les seves experiències de vida amb altres.

Cap testimoni sobre aquesta etapa del Centre de Formació d'Adults de Salt tindria sentit si no fes una referència clara a l'evolució de la immigració a Girona. En efecte, els primers nouvinguts a la regió de Girona van arribar cap als anys vuitanta. Fins al 1990, les poblacions immigrades representaven percentatges gairebé insignificants a Espanya en general. Una majoria aclaparadora del total dels primers nouvinguts venia de zones rurals molt pobres i molt abandonades pels poders públics locals, que no disposaven d'infraestructures educatives ni sanitàries. Cosa que explica l'índex també molt elevat d'analfabetisme entre ells.

A partir dels anys noranta, els joves dels afores urbans van començar a engrossir les files dels candidats a la immigració. El cas és que entre els vuitanta i els noranta els efectes devastadors dels plans d'ajustament estructural van començar a fer-se sentir amb el tancament de fàbriques i els consegüents acomiadaments, els acomiadaments de funcionaris de les administracions de l'Estat, l'augment dels diplomats aturats arran de la interdicció feta a l'Estat de contractar en la funció pública, l'empobriment de les masses amb la destrucció sistemàtica del poder adquisitiu de les famílies, *l'aplicació de la veritat dels preus* (supressió de les subvencions sobre els preus dels productes de consum base d'importació) al consum que va socavar les bases de creixement de les economies nacionals per una inflació galopant. Els plans estructurals en realitat van preparar el terreny per a la globalització que, recolzant-se en les ruïnes de les economies empobrides del Sud, augmentà la pobresa a tots els nivells. Els països occidentals van exigir als pobres una obertura sempre més gran del seu mercat als productes manufacturats i subvencionats del Nord i van procedir a un tancament de les seves fronteres no només als ciutadans del Sud, sinó també als seus productes amb la imposició de normes de qualitat impossibles de complir. A això s'afegeix el deteriorament dels termes del canvi entre Nord i Sud, les conseqüències del qual són desastroses sobretot per als productes d'exportació com el cafè, el cacau, el cacauet, etc. Els joves jornalers de les *banlieues* i els pagesos empobrits es

retroben tots junts en el camí de la immigració, rumb cap a *Eldorado* europeu. Res els detindrà, ni els dispositius tecnològics d'última generació i policials a les fronteres. Quan la misèria expulsa, no hi ha més dignitat, ni vida per preservar. És quan la immigració es converteix en l'únic mitjà de recuperar aquests valors, sense els quals no té sentit l'existència de cap home. Com podem obligar-los, a aquests joves desesperats, víctimes de les conseqüències de la nostra concepció desigual de la justícia humana, que respectin les normes produïdes pel mateix sistema al principi de la seva fugida del seu medi d'origen? És un cercle infernal.

Per concloure, voldria transcriure aquest text de Sami Nair: «Davant aquesta situació, amb el realisme dels interessos ben entesos no n'hi ha prou. En un món principalment basat en l'expansió il·limitada de les mercaderies, necessitem també més solidaritat. Primer, en la distribució de les riqueses. De cap manera hem de confiar en els poders públics, en les organitzacions financeres i comercials internacionals, quan ens diuen que només el mercat, l'obertura de les societats del Sud als nostres productes, poden ajudar-los a desenvolupar-se. Com podem exigir que els països del Sud utilitzin les escasses subvencions dels productes agrícoles per, segons el discurs oficial, obrir els seus mercats, mentre que nosaltres subvencionem massivament els nostres productes? On és la igualtat? Cal invertir la relació Nord-Sud: cancel·lar el deute, promoure el desenvolupament sostenible, la protecció del medi ambient, de la salut, la igualtat en l'accés a l'educació; condicionar l'ajuda per la lluita contra la corrupció i el respecte de l'Estat de dret. Cal integrar l'FMI, l'OMC i el Banc Mundial a les Nacions Unides i sotmetre'ls a un vertader consell econòmic, l'objectiu principal del qual seria el d'imposar regles a aquesta mundialització anàrquica. És una qüestió de civilització.»

Aliou Diao és veí de Santa Eugènia de Ter, president dels GRAMC
i responsable de codesenvolupament del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter
C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès
Disseny i programació web: jllorens.net
manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

plat **plat**
per enganyar-te

Tel.: 972 239 067
C. Sta. Eugènia 164-166
17006 Gironès
Santa Eugènia de Ter

Quim Curbet

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

Una estrella solidària

Hipòcrates, que intentà separar la ciència de la religió, deia que la vida és curta, l'aprenentatge llarg, l'ocasió fugaç, l'experiència tramposa i el judici difícil. Un veí meu, que tenia la capacitat de ser més concret, sempre que podia li deia a la seva dona que la vida és massa curta per aprendre a parlar alemany. Tots dos tenien raó a la seva manera. *Ars longa, vita brevis.*

Si considerem que la vida és curta, trenta anys no són poca cosa. Però el temps és una matèria que es devalua constantment, que no cotitza en borsa i, en contra del que es diu generalment, no val gairebé res. Probablement dedicar-se a l'educació és voler lluitar contra el temps, és intentar fer florir en el pensament dels altres les flors imprescindibles del saber, que ens fan radicalment diferents de la resta de cuques que habiten aquest planeta, que gira sense aturador en el buit a la terrible velocitat de trenta quilòmetres per segon. Aquests mestres que dediquen la seva vida a intentar inculcar-nos alguna cosa positiva en el cervell, em mereixen tot el respecte. Educar és impartir justícia i el judici, tal com dèiem, és difícil. El Centre de Formació d'Adults Les Bernardes de Salt és un projecte educatiu producte de la tossuderia d'un grup de mestres, que haurien pogut dedicar-se perfectament a una altra activitat més profitosa que el fet d'intentar educar una

Quim Curbet (autor del text) i Puri Molina, el dia de la presentació del llibre *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*

horda de mal educats.

Heràclit, que també era savi i grec, deia que un no es banya dues vegades en el mateix riu i Sebas Parra, que ha intentat tantes vegades aprendre a nedar sense èxit, ho sap prou bé. Però malgrat totes les embranzides del riu de la història, l'Escola d'adults de Salt ha estat des de fa trenta anys el reducte d'una determinada manera de veure el món i la vida, i encara continua lluint com una estrella solidària en un cel carregat de negror. Esperem que aquest estel, que un dia ens va ensenyar a ser més tolerants, més enraonats i més lliures, no s'apagui mai i ens continui guiant pels camins atzarosos de la vida.

Quim Curbet és fill del barri de Sant Narcís, exfotògraf de Salt, editor i escriptor

CCG Edicions

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter
C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès
Disseny i programació web: jllorens.net
manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

Manel Mesquita

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

Escala d'adults de Salt: 30 esglaons i amunt

Fàcil. Serveixen per passar d'un nivell a un altre mitjançant la descomposició de la distància vertical en esglaons adaptats a la mida d'una passa d'adult. Per això, les persones més sensibles (que n'hi ha, en dono fe!) van construir les escales d'adults. Poden ser de cargol (que no vol dir que siguin lentes, però sí alambinades), mecàniques (que no vol dir que siguin més ràpides, però sí més comercials) o de mà* (les que poden ser descrites i escrites). De fusta artesanal o de marbre luxós. Per pujar o per baixar, depenent del que decideixin i permetin els ocupes del replà superior. El més habitual és que les escales d'adults facilitin la feina per a ambdós tipus de desplaçaments, perquè utilitzant-les s'aprèn que allò que importa -també- és el camí i la consciència de fer-lo.

Una imatge, amb Salvador Sunyer entre altres, del dia de la presentació del llibre *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*

La necessitat d'anar més amunt va fer que els adults, acompanyats de les escales, fessin un gran salt col·lectiu per a la humanitat (fins a arribar, si convé, a la lluna) i per als seus pobles en particular. Superar els desnivells que semblaven inexpugnables és la gran aportació de les escales d'adults. Ara que ja ningú no dubta de la importància d'aquesta eina per al desenvolupament personal, l'alliberament que representa desplaçar-se sense més preocupació que saber discernir quin ha de ser el trajecte i quina la companyia a triar, és el que commemoren a Salt. El prestigi de l'escala d'adults és sabut que no agrada a tothom

igual. El valor de pujar aprenent és el que resulta molest als que, *trepant* o per naixement, han menystingut les escales que s'han anat construint esglao a esglao... i 30 comencen a ser massa. Mireu què hi ha al final dels 90 esglaons de l'escala de la catedral: una catedral de pagament i res més. Aquí situats, una pregunta assalta l'observador format en escales d'adults: què podríem trobar al final d'un trajecte fet d'un centenar esglaons, com els 30 que cal conservar, a Salt? Fa por, oi? Els que viuen instal·lats (còmodament, amb ascensors intel·ligents i amb una altra escala de valors) al capdamunt de tot tremolen, amb tota la raó, de l'ús generalitzat d'escales com les de Salt. Aquest és, i no altre, el motiu pel qual les de l'inici del segle no poden ja ser de pujada, fora de tot discurs racional. Que el bosc no ens impedeixi de veure-ho i explicar-ho.

*A la pel·lícula *En construcció*, de José Luis Guerin, ambientada al barri del Raval de Barcelona, trobem una seqüència magnífica: l'encarregat de l'obra ensenya al seu fill com construir una escala senzilla de fusta que li permetrà treballar amb seguretat i salvar els desnivells de la construcció. A mà i amb afecte.

Manel Mesquita és veí de la Rodona, periodista adult i director-gerent de Ràdio Salt (1984-1989)

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter
C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès
Disseny i programació web: jllorens.net
manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

info habitatge
anuncis
immobiliaris de
les comarques
gironines

Puri Molina

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT

Una escola en lluita permanent

Hasmia, Naziha, Latifa, Ikram, Fatoumata, Fatiha B., Fatiha C., Fadma i Mònica Molina... des d'aquestes pàgines us vull agrair que hàgim tingut l'oportunitat i la sort de conèixer-nos. Han estat unes curtes estones setmanals al llarg d'alguns mesos de dos cursos escolars. Hem parlat molt aquests dies! En català!, naturalment, d'això es tractava. Hem rigut molt més... explicant-nos la quotidianitat de les nostres vides i de com circular-hi. Però no n'hi havia prou, i el cuc per saber llegir i escriure ens va picar a totes i vàrem començar! Cartrons, fustes, diaris, rebuts, receptes, cartells, pòsters..., llibretes i llapis i apa, ja la tenim muntada! Tot guiat per aquest principi *d'entendre*

allò que es llegeix i escriure allò que s'entén. D'aquesta manera vàrem passar del cercle de conversa al cercle d'alfabetització, tot aprofitant l'hora que els vostres fills petits eren a l'Escola La Farga i alguns altres feien la becaina dins dels seus cotxets o bé eren al costat a la sala de la *guarderia*.

Aquest podria ser el final feliç, almenys per a mi, dels últims contactes que he mantingut d'una manera estable amb l'Escola d'adults de Salt en els darrers temps. He estat col·laboradora facilitadora dins del Pla local de formació *Fem un Salt solidari* i puc dir que la tasca de facilitadora m'ha fet gaudir de molts aprenentatges (els reals, els de la vida diària).

Vicenç Huedo i Puri Molina (autora del text), el dia de la presentació del llibre *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*

Aquests noms, els d'aquestes dones, formen part de la història actual, present, de moltes poblacions, de barris i carrers d'arreu. Per a mi ha estat una veritable oportunitat de conèixer-les, que no siguin persones immigrades anònimes, desconegudes i estranyes, immerses dins la seva cultura tot i la llunyania dels seus orígens. Ha estat assaborir de nou tot allò que té l'ensenyament de gratificant quan hi ha ganes i il·lusions per totes bandes d'aprendre i més, aprendre tantes coses desconegudes, a parlar una llengua molt desconeguda, a conèixer com s'escriu i llegeix, a entendre moltes coses, a sentir moltes opinions, a transferir-nos conceptes culturals molts diversos. Puc dir amb tota sinceritat que les tardes d'aquests dimecres han estat una veritable injecció d'optimisme per a mi.

També m'ha donat l'oportunitat de conèixer molta gent jove, alumnes, estudiants de la UdG amb els quals hem fet les sessions de formació de les persones facilitadores. He pogut comprovar que hi ha una part de joventut que està carregada de generositat i creu que la seva aportació ajuda a avançar les persones i el món més proper. Vaja, tot plegat un veritable intercanvi humà i de coneixements.

Gràcies a una Escola d'adults carregada de força i raons que arriba al seu 30è aniversari, com ha estat sempre, lluitant més enllà dels límits estrictament legals i professionals per aconseguir veritablement estar immersa en la realitat social del seu entorn.

No voldria fer un repàs exhaustiu de la història de l'Escola, tot i que en tinc molts i molts de records ja que he pogut compartir puntualment alguns episodis. Em vénen al cap als inicis de l'Escola aquella vaga de fam que vam fer els mestres, aquell curs de seixanta hores sobre alfabetització i Paulo Freire, alguns dels premis que ha rebut més recentment, com ara el *Mestres 68*, l'Espai Ítaca... Tot plegat sempre pensaré en aquesta Escola d'adults com un espai d'aprenentatge social i convivència en el marc d'un poble, Salt, que ha tingut la sort de comptar amb persones compromeses amb la realitat de cada moment i que continua ajudant veritablement totes aquelles persones que s'acosten i que actualment col·lapsen la matrícula any rere any. Enhorabona per aquests 30 anys, Sebas, Joan i... tots aquests mestres que creieu amb tanta fermesa que l'educació és com diu el poema *una arma carregada de futur* i, afegeixo, un present de convivència i aprenentatge de veritable ciutadania, tot considerant la gran diversitat cultural, realitat social dels nostres temps. Per molts anys molta salut i força!

Puri Molina i Requena és veïna de Sant Narcís, mestra i psicopedagoga

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
- IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

Àngela Mollera

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT Felicitats Contraescola d'adults de Salt

El mundo al revés premia al revés: desprecia la honestidad, castiga el trabajo, recompensa la falta de escrúpulos y alimenta el canibalismo. (...) El mundo al revés nos enseña a padecer la realidad en lugar de cambiarla, a olvidar el pasado en lugar de escucharlo y a aceptar el futuro en lugar de imaginarlo: así practica el crimen y así lo recomienda. En su escuela, escuela del crimen, son obligatorias las clases de impotencia, amnesia y resignación. Pero está visto que no hay des-gracia sin gracia, ni cara que no tenga su contracara, ni desaliento que no busque su aliento. Ni tampoco hay escuela que no encuentre su contraescuela...»

[Patatas arriba. La escuela del mundo al revés, d'Eduardo Galeano]

Fa quatre dies mal comptats que en Sebas em va convidar a participar, mitjançant un escrit, a festejar el vint-i-cinquè aniversari de la que sempre serà la meva Escola. En aquells moments, aquest fet em va donar peu a obrir la porteta dels bells records tendres, càlids i més entranyables de la meva història professional, a reviure aquells somnis i aquelles utopies que omplien el nostre horitzó col·lectiu, a recarregar les piles de la tossuderia i la il·lusió.

Avui, amb cinc anys i unes quantes llunes més a l'esquena, es repeteix el convit, l'Escola d'adults de Salt celebra els trenta anys del naixement. I doncs, què passa, per què aquesta

Guillem Terribas, Vicenç Huedo i Àngela Mollera (autora del text), el dia de la presentació del llibre *Escola d'adults de Salt. 30 anys al servei del poble. Salt, 1976-2006*

agror de boca en comptes de la dolçor que caldria davant d'un fet com aquest? La memòria em juga males passades, no deixa d'abocar-me els titulars que he llegit a la premsa local una i altra vegada al llarg d'aquest lustre. Penso, no pot ser, segur que et deixes portar per les últimes notícies. Senzill, avui ho tenim senzill, la tecnologia ens permet refer en breus instants els itineraris quan l'oblit ens empaita. Constato, amb tota la pena i la ràbia que el meu ésser és capaç d'encabir, que el desencís té una raó de ser totalment fonamentada. Denúncies encobertes, declaracions malicioses i farisaiques d'aquells que es diuen autoritats, d'aquells que només hi són a l'hora de les medalles, que no mostren cap mena d'escrúpol a omplir-se la boca de paraules buides i de promeses quan tenen una càmera al davant... Pals a les rodes un dia rere l'altre.

Em pregunto sobre el perquè d'aquesta actitud institucional, però per més que ho intento, se'm fa difícil trobar-hi una resposta raonable. Com diuen les paraules de Galeano que encapçalen aquest escrit, *el mundo al revés premia al revés*. Carreguem contra tot esforç, tota il·lusió per dur a terme actuacions educatives i socials que procurin l'equitat, la igualtat de drets, la millora de les opcions de benestar de la nostra població! Destruïm els espais d'acollida i de formació que permeten fer un acompanyament solidari a les persones estrangeres nouvingudes! Lluitem per fer front a totes les activitats que pretenen la cohesió social i la convivència ciutadana!

Però... está visto que no hay desgracia sin gracia, ni cara que no tenga su contracara, ni desaliento que no busque su aliento. Ni tampoco hay escuela que no encuentre su contraescuela...

Així que... companys i companyes, mestres i alumnes de la *Contraescola* d'adults de Salt, malgrat que el meu missatge semblava un missatge de desànim, malgrat que hagi volgut reflectir el meu sentiment de desencís envers aquest món al revés que sembla regir per a algunes persones, us demano, sisplau, que continueu esmerçant tota la vostra força, tot el vostre coratge i tenacitat perquè els vostres/nostres somnis no es perdin en el no-res, perquè la seva escola trobi la vostra/nostra Contraescola. Gràcies!

Àngela Mollera i Casellas és veïna de Sant Narcís, mestra i cofundadora de l'Escola d'adults de Salt

Espai Paulo Freire

correu-e | manxeta | subscriu-te | recomana'ns

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Retalls premsa
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- Els mil i pico
IES Sta. Eugènia
- La llengua al dia
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

Xavier Sunyer

enviar | imprimir

12-12-2006

PAULO FREIRE > OPINIÓ

30è ANIV. DE L'ESCOLA D'ADULTS DE SALT Els ecologistes, 25 anys de problemes a Salt

No us espanteu! El títol és només el recull d'una frase proferida, en un moment de sinceritat no controlada, per un regidor membre de l'equip de govern de l'actual Ajuntament de Salt. Al prohom se li va escapar que «el principal problema del poble era que hi havia massa ecologistes». Amb aquest pretext, mirarem com els verds de Salt hem anat fent les coses i, sobretot, quines perspectives de futur tenim.

Amb l'eufòria de la fi de la dictadura van aparèixer a l'entorn de Girona multitud de plataformes reivindicatives del territori (campanya *Salvem els aiguamolls de l'Empordà*, campanya *Salvem els volcans*, *Salvem el Ter*, Grup de Defensa del volcà La Crosa) o col·lectius de debat d'alternatives al model econòmic de desenvolupament (recordeu la campanya *Nuclear no gràcies* amb el solet rialler al mig de l'adhesiu) amb activistes saltencs significats, i amb una publicació, *La Fullaraca*, de profunda arrel saltenca.

Al poble en si el moviment es va plasmar en un aspecte molt concret que ha perdurat fins ara. La reivindicació d'un espai lliure de l'especulació immobiliària, obert per gaudir i recórrer al nord de la sèquia Monar: són les Deveses de Salt.

El parc de les Deveses, un paradigma o una entelèquia

La revisió del procés de recuperació de les Deveses presenta unes fases força clares: la prèvia, de plantejament i que va ser abordada en l'antiga AV de Salt i a la Comissió per la Independència

La reivindicació del parc de les Deveses prové de la necessitat de contrarestar la congestió urbanística del poble i, per primera vegada, com a mesura preventiva de futures urbanitzacions (cal recordar que el planejament hi preveia una zona industrial i un macrocementiri metropolità).

La revisió de tot el procés de recuperació de les Deveses presenta unes fases força clares: la prèvia, de plantejament de la qüestió i que va ser abordada en l'antiga Associació de Veïns i a la Comissió per la Independència. La d'assumpció de la voluntat de no urbanitzar i de recuperar les Deveses com a parc, plasmada en el planejament urbanístic general i duta a terme pel primer Ajuntament democràtic amb la col·laboració del Consell Municipal de Medi Ambient. La d'actuar sobre el territori, amb una planificació especial prèvia, i definició dels models de gestió amb un pla d'usos i amb una implicació social important. Encara penjada.

Malauradament, ens hem decantat cap a l'entelèquia

Després d'un període fulgurant que va arribar amb el planejament general i l'inici d'un procés de recuperació del territori amb una cooperació veïnal brillant i exemplar (el fenomen d'Amics de les Deveses), la cosa es va paraitzar i hem estat més de deu anys en una situació de pausa que només ha generat tensions i malestar; pausa farcida, això sí, d'actuacions fantasmagòriques com l'Agenda 21 Local que només han obtingut un increment del grau d'irritació de la gent que dia a dia treballem en la matèria.

A tall de resum

A Salt hem estat pioners en aspectes de gestió del medi natural en zones fortament humanitzades, però tenim dos problemes greus: no ho hem sabut explicar i no ho hem sabut acabar. Les coses que vam embastar fa vint-i-cinc anys després han estat copiades per multitud d'altres pobles i, nosaltres, continuem igual.

Val a dir que hem tingut balladors de molt poca talla. L'administració de la Generalitat des de l'any 1980 fins fa ben poc no va ajudar en res i, a més, tenia les seves competències absolutament deixades. Per a l'administració estatal, com si no existíssim.

Una finestra al futur. On anem?

La pinzellada seria només un lament si no hi hagués una certa perspectiva de futur. Dos elements hi són clau: el relleu generacional i la implicació de les administracions autonòmiques i estatals en la configuració ambientalment correcta de les Deveses.

D'una banda, s'ha reconegut la importància de les Deveses com a connector biològic i això ha permès descriure l'espai dels aiguabarrejos del Ter Mig com una baula molt significativa i d'especial interès en la llista d'espais que mereixen protecció en la *Xarxa Natura 2000*. De l'altra, la nova sang, amb una formació acurada i amb moltes ganes de treballar, ens permet albirar un futur més rialler per al parc de les Deveses.

Deixeu-me que parli de persones. Crec que són poques les persones clau en tot el fenomen de les Deveses. També crec que és important que se sàpiga qui són: Salvador Sunyer, Martí Fita, Eusebi Cabezas, Dolors Carbó, Alfons Mateu, Antoni Barrachina, Joan Vidal, Àngel Palmerola, Miquel Boix, Marta Guillaumes, Ivan Bustamante i Ramon Torremadé (m'excusareu de citar-me, no?). I les entitats Agrupament Escolta Sant Cugat, Marfull i SERS. No voldria, però, que això semblés un menyspreu als centenars de persones que han ajudat i continuen participant en el procés, no cal dir que, a tots ells moltes gràcies. Finalment i com a cloenda crec que cal felicitar el regidor de la frase brillant.

Quin poble tan superb no deu ser Salt si el principal problema que té som els ecologistes!

Xavier Sunyer i Bover es veí del Güell-Devesa, biòleg i president de la SERS

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter
C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès
Disseny i programació web: jllorens.net
manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

